

prism

ช่วยด้วยครับ! พี่สาวผมเป็นไซโคพาธ

떨곤떨곤이 사이코패스

คิยุนซ็ล

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

“ผมเคยอ่าน สามก๊ก จึงรู้ว่าต่อให้เป็นคนที่วิทญญูทธ์เลิศล้ำเหมือนเซี่ยงอวี ก็เอาชนะเจ้าแห่งกลอุบายที่อุดมไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมอย่างขงเบ้งไม่ได้”

- คิยุนซ็ล

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ในโลกใบนี้คนอ่อนแอมักจะตกเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแกร่งกว่าอย่างไม่เป็นธรรมเสมอ ยงอิน ตัวละครเอกในเรื่องนี้ก็เช่นกัน ครอบครัวหนึ่งในหมู่บ้านชนบทรับเขาที่เป็นเด็กกำพร้าวัยสิบห้าปี มาเลี้ยง โดยมีจุดประสงค์แฝงคือต้องการให้เขาคอยดูแลพี่สาววัยสิบเจ็ดปีที่เป็นไซโคพาธ ไม่ให้เธอออกนอกถิ่นอกทางไปฆ่าใคร ยงอินผู้อ่อนแอจึงต้องรับทำหน้าที่ด้วยความจำใจ เขาโดนพี่สาวคนใหม่กดขี่สารพัด ในขณะที่เดียวกันก็กลัวว่าจะถูกฆ่าอยู่ทุกขณะจิต ทำให้เขายอมเป็นเบีเธอไปเรื่อยๆ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แต่แน่นอนว่าคนอ่อนแอก็ย่อมมีวิธีการของตัวเองในการเอาชนะคนที่แข็งแกร่งกว่า เรื่องราวที่ทุกท่านจะได้อ่านต่อไปนี้ จึงเป็นเรื่องราวสุดพิสดารที่แสนจะตลกร้ายของยงอินผู้ลุกขึ้นสู้เพื่อเอาตัวรอด โดยการค้นหาข้อเท็จจริงในอดีตอันดำมืดของพี่สาว แต่ยิ่งขุดคุ้ยเท่าไร เขาก็ยิ่งประหลาดใจกับเรื่องราวไม่คาดคิดมากขึ้นเท่านั้น และพอพี่สาวเข้าไปพัวพันกับคดีฆาตกรรม เขาก็ต้องต่อสู้กับมโนธรรมในจิตใจอย่างหนักหน่วงว่าควรจะปล่อยให้พี่สาวไซโคพาธติดคุกเพื่อสร้างประโยชน์ต่อโลกใบนี้ หรือควรจะช่วยเหลือเธอเพราะเห็นแก่ครอบครัวปัจจุบันของเขาดี

ท้ายที่สุดแล้วทุกคนย่อมมีวิถีทางและการตัดสินใจของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นคนที่อ่อนแอเพียงใดก็ตาม หวังเพียงว่าการตัดสินใจของยงอินจะไม่ทำให้เขาต้องมานั่งเสียใจในภายหลังแล้วกัน

คำนำผู้แปล

ฉันห่างหายจากการอ่านวรรณกรรมเยาวชนไปนานพอสมควร พอได้อ่านหนังสือเล่มนี้ก็ชวนให้หวนนึกถึงวรรณกรรมเยาวชนของฝั่งตะวันตกที่เคยอ่านสมัยเด็กหลายๆ เรื่อง ซึ่งตัวละครเป็นสายลับหรือนักสืบอายุน้อยที่ไม่ธรรมดาเอาเสียเลย ทว่า ยงอินพระเอกของเรื่องนี้เป็นเพียงเด็กชายคนหนึ่งที่ไม่มီးอะไรพิเศษ ไม่มีอุปกรณ์ราคาแพงหรือองค์กรใด ๆ หนุนหลัง ทั้งยังไม่มีครอบครัวที่คอยช่วยเหลืออีก เขาต้องเข้าไปพัวพันกับครอบครัวใหม่ที่แสนแปลกประหลาด และพบเจอกับเหตุการณ์โหดร้ายที่หนักหนาเกินกว่าเด็กคนหนึ่งจะรับมือไหวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ความสุภาพอ่อนโยนของเขาทำให้เราเอาใจช่วย อยากให้เขาหลุดพ้นจากสถานการณ์เลวร้ายเร็ว ๆ แต่ในความเป็นจริงของยงอินกลับไม่ใช่เช่นนั้น ระหว่างสืบหาความจริง เขาต้องต่อสู้กับความรู้อีกกลับสนในจิตใจที่มีต่อคนรอบตัวซึ่งไม่ต่างอะไรกับคนแปลกหน้าไปพร้อม ๆ กันด้วย แต่แม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก ความคิดความอ่านของเขาก็ยังสะท้อนมุมมองไร้เดียงสาของเด็กคนหนึ่งให้เห็น และในการจะทำความเข้าใจความคิดนั้น ฉันต้องลดระดับสายตาของตัวเองลงให้อยู่ระดับใกล้เคียงกับยงอินแล้วมองสถานการณ์ตามแบบเด็กน้อยคนหนึ่งที่ได้ใช้ชีวิตบนโลกนี้มาเพียงไม่กี่ปี แล้วก็ได้พบว่าวิธีการแก้ปัญหาที่ออกมาจากสมองของเด็กน้อยอย่างเขาเป็นวิธีที่คาดไม่ถึงและเฉลียวฉลาดใช้ได้ทีเดียว ฉันหวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะเอาใจช่วยยงอินให้ฝ่าฟันความยากลำบากไปด้วยกัน!

สารบัญ

1	จุดจบของดวงสุ่ม	1
2	ประวัติอันสวยหรูของพี่สาวไซโคพาธ	14
3	เหยื่อของพี่สาวไซโคพาธ	29
4	ผู้เข้าชิงตำแหน่งเหยื่อสังหารผู้ยิ่งใหญ่	39
5	ไม่มีพยานยืนยันที่อยู่	62
6	ไปไม่ไปสุดท้าย	91
7	แอนตี้ก็มีอยู่ทุกที่นั่นแหละ!	102
8	การสารภาพบาปของลุงคนนั้น	117
9	พ่อค้าความทุกข์ขายความทุกข์ของใคร	132
10	ฆาตกรที่กลับมา	153
11	คนที่ตายสองครั้ง	163
12	มีผู้ร้ายนั้นหรือ	176
13	การปกป้องสมาชิกในครอบครัว	201

1

จุดจบของดวงลุ่ม

ผมรู้มาตั้งแต่เนิ่นๆแล้วว่า ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรในชีวิต ดวงลุ่ม ถือเป็นสิ่งสำคัญ

ดูจากกรณีของผู้อำนวยการสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าอายุหกสิบ ซึ่งเป็นคนหัวล้านมาแล้วครึ่งชีวิต เนื่องจากผมเริ่มร่วงตั้งแต่วัยชั้นเลขสาม รถยนต์คันแรกในชีวิตที่เขาถอยออกมา มีตำหนิ ส่งผลให้เด็ดแรกฟังไม่เป็นท่า เหตุการณ์นั้นกลายมาเป็นเรื่องฝังใจที่ทำให้เขาพูดติดอ่าง แถมยังถูกผู้หญิงทิ้งเรื่องมาจนถึงบัดนี้ ในขณะที่ครูดูแลหอพักซื้อลอตเตอรี่แล้วแบ่งกับเพื่อนๆ คนละใบ แต่มีเพียงเขาคนเดียวที่ถูกรางวัลที่หนึ่ง เขาลาออกจากสถานสงเคราะห์ในวันนั้นเลยโดยไม่รอช้า แล้วเริ่มใช้ชีวิตเหลือกินเหลือใช้ของตนทันที หรือแม้แต่ตอนที่คุณนายเจ้าของสถานสงเคราะห์ตัดสินใจสั่งซื้อตู้เย็นมาจากอินเทอร์เน็ต แต่ปรากฏว่าคุณภาพไม่ได้มาตรฐาน ทำให้เด็กในสถานสงเคราะห์รวมถึงผมต้องกินแต่อาหารกระป๋องตลอดทั้งสัปดาห์ระหว่างดำเนินเรื่องขอเปลี่ยนตู้เย็น

ส่วนดวงของผมเป็นอย่างไรนะหรือ ถ้าให้พูดถึงตัวเองแล้ว ผมก็จัดว่าเป็นคนดวงดีมากที่สุดทีเดียว รามย็อนนี่หอนอกูรีที่ชื่อ मामัก จะมีสาหร่ายสองชิ้นในซอง ตอนเรียนชั้นประถม เวลาสุ่มเลือก ไข่ฟูก็ผมก็จะเลือกได้ไข่มอนสเตอร์มีพลังอยู่บ่อยครั้ง แม้แต่ผมยังคิดว่าตัวเองเป็นเจ้าของการจับฉลากด้วยซ้ำ ด้วยเหตุนี้ ต่อให้ มีคนมาอุปการะผมซักว่าที่ควรจะเป็น ผมก็ไม่สนใจเลย เพราะ ผมมีความหวังว่าตัวเองจะประสบแต่เรื่องดี ๆ สมกับที่รอคอย

บรรยากาศตอนรอให้คนมาอุปการะคล้ายคลึงกับบรรยากาศ ร้านขายสัตว์เลี้ยงที่รอให้คนมาซื้อ เนื่องจากไม่รู้ว่าจะมีคนมา อุปการะเมื่อไร ภาพจำของสถานที่แห่งนี้จึงเป็นภาพทุกคนแต่งตัว สุภาพเรียบร้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ระหว่างเฝ้ารอครอบครัวใหม่มาหา

ผมไม่เคยคล้อยตามบรรยากาศเหล่านั้นเลยตอนเรียน ชั้นประถม เพราะตัวเองกำลังรอให้แม่มารับกลับไปอีกครั้ง

แม่เคยบอกว่าจะมารับและจะมีวันที่เราสองคนได้อยู่กัน พร้อมหน้า ก่อนจะฝากฝังผมไว้กับสถานสงเคราะห์ที่ตอนผมอายุ หกขวบ

แม่ของผมเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว เธอคลอดผมออกมาตอน เรียนชั้นมัธยมปลาย ยายเคยเล่าว่าแม่คลอดผมในห้องน้ำของ โรงเรียน แม่ยายจะรู้ว่าพ่อบังเกิดเกล้าของผมคือใครจวบจน วันที่หมดลมหายใจ แต่เนื่องจากบนใบหน้าของผมไม่มีส่วนไหน เหมือนกับแม่เลย ยายจึงอุปาทานเอาเองว่าหน้าตาผมถอดแบบ มาจากพิมพ์เดียวกับพ่อ แล้วยังพูดอย่างไม่ตะขิดตะขวงใจต่อหน้า เด็กน้อยอย่างผมว่า หากพบเจอผู้ชายที่หน้าตาเหมือนผมเมื่อไร จะเข้าไปกระหึบให้หนุ่ม

แม้ชีวิตในวัยหกขวบจะพบเจอเหตุการณ์เช่นนั้น มันก็ยังไม่

พอล้ากสินผีนทน ทว่าพระเจ้ากลับไม่อนุญาตให้ผมได้พักหายใจ หายคอบานหนัก หลังจากยายผู้เคยพร่ำพูดแต่คำสาปแช่งให้ฟัง เสียชีวิตลง แม่ผู้เป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวก็ไม่มีเงินเหลือติดตัวสักวอน¹ เป็นเหตุให้เธอต้องพาผมมาฝากไว้ที่สถานสงเคราะห์เป็นการชั่วคราว

“แม่จะมารับลูกกลับไปแน่นอน”

แต่ผ่านไปเก้าปี แม่ก็ยังไม่ทำตามคำสัญญาที่เราเคยยกวอกัยกันไว้

ถึงอย่างนั้นผมก็เชื่อในคำมั่นสัญญานั้นอย่างสุดหัวใจจนถึงชั้นประถม จึงทะนงตนว่าไม่ต้องมีคนมาอุปการะก็ได้ ในขณะที่เด็กคนอื่น ๆ แต่งตัวน่ารักน่าเอ็นดูและไปรยรอยยิ้มต้อนรับคนภายนอกเหมือนเด็กน้อยไร้เดียงสา ผมจะแสดงท่าทีไม่ยินดียินร้าย จึงไม่แปลกที่ไม่มีใครรับผมไปอยู่ด้วย

ผลลัพธ์คือผมต้องจมปลักอยู่ที่นี้เรื่อยมาจนกระทั่งขึ้นชั้นมัธยมต้น ซึ่งนั่นนับเป็นวัยที่ไร้เสน่ห์ที่สุดในสถานสงเคราะห์ ปกติแล้วผู้อุปการะจะขึ้นชอบเด็กอายุน้อย พวกเขาเชื่อว่ายิ่งอายุน้อยก็จะยิ่งปรับตัวเข้ากับครอบครัวใหม่ได้ดี ส่วนเด็กโตนั้นไม่มีใครอยากรับไปเลี้ยง ด้วยเหตุนี้ผมจึงเป็นเหมือนนมกล่องหนึ่ง ที่เพิ่งมาคิดวางกลยุทธ์ให้ตัวเองขายออกหลังจากเลยวันหมดอายุมาแล้ว

“คงไม่มีใครคิดจะซื้อนมหมดอายุหรือไอ้หมะ”

ผมหยิบนมกล่องหมดอายุออกมาจากตู้เย็นของซูเปอร์มาร์เก็ตแล้วถามจุนอู จุนอูเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวในโรงเรียน

---

¹ สกุลเงินของประเทศเกาหลีใต้ 1 วอนมีค่าประมาณ 0.027 บาท

ที่ไม่มื่อคิดกับการเป็นเด็กกำพร้าของผม ผมมองข้ามเรื่องที่คุณ
เป็นโรคอ้วนในเด็ก ส่วนคุณก็ทำแบบเดียวกันต่อความจริงที่ว่า
ผมเป็นเด็กกำพร้า

“เรื่องนั้นมันก็แล้วแต่ชนิดของนม”

คุณใช้นิ้วมือดันแวนขนาดใหญ่เป็นพิเศษของตัวเองขึ้น
พลาทตอบคำถามของผม

“ถ้าเป็นนมธรรมชาติอาจจะใช่ แต่ถ้าเป็นนมชนิดพิเศษ
ที่อุดมไปด้วยดีเอชเอ มีวิตามินเอกับกรดโพลีกจำนวนมาก ต่อให้
เลยวันหมดอายุไปวันสองวันฉันก็จะซื้อกลับไปอยู่ดี เพราะมัน
พิเศษไงล่ะ”

พอได้ยินคำพูดของเขา ผมก็ตัดสินใจแล้วว่าตัวเองจะต้อง
กลายเป็นนมชนิดพิเศษให้ได้

“ถ้าอยากมีชีวิตที่ดีก็ต้องมีหลักฐานที่เห็นได้ด้วยตาเปล่าเยอะ ๆ
อย่างเช่นพวกใบรับรองทั้งหลาย”

ครูดูแลหอพักที่ลาออกจากสถานสงเคราะห์ไปเมื่อสามปี
ก่อนเพราะถูกลอตเตอรี่เคยเรียกเด็กน้อยอย่างพวกเรามาหนึ่งรวมกัน
แล้วพูดแบบนี้บ่อย ๆ ก่อนลาออก

เดิมที่ครูดูแลหอพักคิดจะย้ายไปทำงานอื่นอยู่แล้วตั้งแต่
ก่อนถูกลอตเตอรี่ แต่หากจะเปลี่ยนงานก็ต้องมีใบรับรองความ
สามารถ ซึ่งไม่จำเป็นต้องพูดถึงผลคะแนนโทอิก เพราะแค่
ใบรับรองการใช้โปรแกรมประมวลผลคำที่คนทั่วไปมีกันจนเกร่อ
เขายังไม่มีด้วยซ้ำ พอมีโอกาสที่ไรเขามักจะพูดคำที่อยากบอก
ตัวเองให้พวกเราฟังเสมอ

“เพราะฉะนั้นเราต้องพิสูจน์ความสามารถของตัวเองให้ได้”

ผมมานึกถึงคำพูดนี้ในภายหลัง จึงตั้งใจเรียนอย่างบ้าคลั่ง ตั้งแต่ชั้นต้นมอต้น เพื่อพิสูจน์คุณค่าของตัวเองในฐานะลูกบุญธรรม เด็ก ๆ ในสถานสงเคราะห์ของเรามีอายุเฉลี่ยอยู่ที่เจ็ดขวบ ผมต้องจับเอาหลักฐานหลายต่อหลายอย่างออกมาแข่งกับเด็ก รุ่นใหม่ที่อายุน้อยกว่า อย่างแรกคือประกาศนียบัตรประเภทต่าง ๆ รวมถึงรางวัลความประพฤติดี ตามมาด้วยสภาพร่างกาย แข็งแรงของผมที่พิสูจน์แล้วจากการตรวจสอบสมรรถภาพทางร่างกาย และสุดท้ายคือผลการเรียนอันยอดเยี่ยม

ผมเชื่อว่าแค่นี้คงพอพิสูจน์คุณค่าของตัวเองได้ แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่มีการมาอุปการะผม สายตาของผู้ใหญ่ที่มาเยือนสถานสงเคราะห์แห่งนี้ไม่ได้จ้องมองมาที่ผม แต่มักจะมองเด็กน้อยข้างผมเสมอ

ดังนั้นผมจึงเริ่มหันมาใส่ใจรูปลักษณ์ภายนอก เมื่อนั้นจะเป็นพฤติกรรมของเด็ก ๆ ก็ตาม จนกระทั่งวันหนึ่งที่ผมตั้งใจจัดทรงผมเป็นพิเศษพลางคิดว่า ถึงตัวเองไม่ได้หน้าตาหล่อเหลา แต่ยังพอไปวัดไปวาได้ ผมก็ได้รับเลือก คู่สามีภรรยาวัยกลางคนที่เลือกผมเอ่ยขึ้นทันทีเมื่อผมเปิดประตูเข้าไปในห้องว่า ‘เด็กคนนั้นแหละ’

บ่ายวันพุธที่ 6 มีนาคม ปี 2019 ในที่สุดชีวิตของผมที่ถูกทอดทิ้งเรื่อยมาก็ได้รับเลือกเสียที

ตอนนั้นผมดีใจมาก เพราะชีวิตที่ผ่านมาต้องพบเจอกับการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง ทั้งที่ไม่ได้อยู่ในรายการ *ซูเปอร์สตาร์ เค* หรือ *เคบีโอป สตาร์* แท้ ๆ ผมต้องทำตัวให้น่าเอ็นดูเข้าไว้ขณะยืนอยู่ข้างบรรดาคู่แข่งที่มีความเป็นเด็กน้อยสมวัยและหน้าตาน่ารัก จิ้มลิ้มกว่าเพื่อให้ได้รับเลือก แต่ผลมันออกมาว่าผม ‘ตกรอบ’

เสมอ ด้วยเหตุนี้ เมื่อได้รับคำตัดสินว่า ‘ผ่านการคัดเลือก’ เป็นครั้งแรกในชีวิต ผมจึงรู้สึกปลาบปลื้มถึงที่สุด

หากนำชีวิตของผมไปสร้างเป็นนิทาน ช่วงเวลา ณ จุดนั้นคงจะเป็นตอนจบอันสุขสันต์ แต่พอ.สถานสงเคราะห์วัยหกลปี ที่ครองความโสดมาทั้งชีวิตเคยกล่าวเอาไว้ว่า ชีวิตของคนเราไม่อาจพบตอนจบอันสุขสันต์ได้ การถูกรับอุปการะไม่ใช่ตอนจบ และยังไปกว่านั้นคือมันไม่สุขสันต์เลยสักนิด การเข้าไปอยู่ในบ้านหลังนั้นเป็นเพียงการนำพาชีวิตวัยสิบห้าปีของผมให้เข้าไปติดแหงกอยู่ในหล่มลึกเท่านั้น

ทำไมนะหรือ เพราะนั่นไม่ใช่การอุปการะธรรมดาณะสิ ผมถูกรับมาเลี้ยงด้วยจุดประสงค์และวิธีการบางอย่าง อธิบายง่าย ๆ ก็คือ เหตุผลที่พวกเขา ได้แก่ คุณยุ่นจ้งพัล พ่อบุญธรรม และคุณนายนัมกุง แม่บุญธรรม รับผิดชอบรับเด็กหนุ่มอายุไม่น้อยอย่างผมไปเลี้ยง เป็นเพราะลูกสาวแท้ๆ ที่สร้างปัญหามากมายให้กับพวกเขา พี่หจุง ผู้กลายเป็นพี่สาวของผมในการอุปการะครั้งนี้ เป็นไซโคพาธ และพ่อแม่บุญธรรมรับผมมาเลี้ยงเพราะอยากใช้ผมเป็นเกียรติควบคุมเธอไม่ให้ก่อเรื่อง

จุดประสงค์ที่พวกเขา รับผมมาเลี้ยงก็เพื่อช่วยบำบัดอาการไซโคพาธของพี่สาวให้ทุเลาลง

ผมได้รู้ความจริงเรื่องนี้เพราะปู่ นอกจากลูกสาววัยสิบเจ็ดปีแล้ว ภายในบ้านเลขที่ 48-6 แห่งหมู่บ้านแนมย็อน ตำบลซุงดงของคุณยุ่นจ้งพัลและคุณนายนัมกุง ยังมีปู่ยุนอูฮวันวัยเจ็ดสิบสอง ผู้เป็นโรคความจำเสื่อมพำนักอยู่ด้วย เขาบอกความลับอันน่าพิศวง ไม่มีใครเกินของครอบครัวนี้ให้ผมรู้ แต่แน่นอนว่าตอนที่เล่า เขาไม่ได้มีสติสัมปชัญญะครบถ้วนหรอกนะ

หากจะมีหลักปรัชญาอีกสักอย่างหนึ่งในชีวิตของผม มันคงจะเป็นหลักที่ว่า คนเราล้วนมีชะตาชีวิตตามชื่อ ชื่อของผมคือ ยงอิน หากลองค้นคว้ายงอินในพจนานุกรมภาษาเกาหลี จะพบว่า ความหมายแรกของมันคือ ‘การใช้คนหรือคนที่ถูกใช้’ ความหมายที่สองคือ ‘การอดทนด้วยจิตใจที่โอบอ้อมอารีและให้อภัย’ ความหมายที่สามคือ ‘การยินยอมและยอมรับ’ คนที่อดทนด้วยจิตใจโอบอ้อมอารีและให้อภัยผู้อื่นเสมอ นั่นแหละคือความหมายของยงอิน

โองการของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้จารึกลงไปบนชื่อของผมแล้ว ผมถูกใช้เป็นเครื่องมือยับยั้งการใช้ความรุนแรงของพี่สาวไซโคพาร์ (ความหมายแรก) จึงต้องอดทนต่อเธอด้วยจิตใจโอบอ้อมอารี พร้อมทั้งให้อภัยโลกใบนี้ที่เห็นแก่ตัว เล่นตลกอย่างโจรร้ายยิ่งกว่าใคร (ความหมายที่สอง) แล้วสุดท้ายก็ต้องยินยอมและยอมรับต่อสิ่งที่เกิดขึ้น ดังนั้นผมจึงมีหน้าที่ให้อภัยแม่ที่ทิ้งผมไป รวมถึงสมาชิกครอบครัวนี้ที่รับผมมาเลี้ยงโดยมีจุดประสงค์ ที่พูดอย่างนี้ไม่ใช่ว่าเห็นด้วยกับหลักปรัชญานั้นหรอกนะ แต่ถ้าไม่คิดอย่างนี้เอาไว้ ผมอาจจะกระโดดโหยงเหิงอย่างอยู่ไม่สุขเพราะเป็นบ้าไปแล้ว

ปู่ของบ้านนี้มีชื่อว่า ยุนอูฮวัน

‘อูฮวัน : ความกังวลหรือกลัวใจเนื่องจากภายในครอบครัว มีเรื่องวุ่นวายหรือมีคนป่วย’

ปู่เป็นทั้งคนป่วยและกลุ่มก้อนแห่งความกังวลสมชื่อ ไม่ใช่แค่เพราะคนในครอบครัวเป็นห่วงเขาเนื่องจากโรคความจำเสื่อมเท่านั้น แต่เพราะตัวปู่เองยังเป็นคนขี้กังวลด้วย ต้องขอบคุณนิสัยนี้ที่ทำให้เขาเป็นเพียงคนเดียวในบ้านที่ห่วงใยผม

“ทำยังไงดีล่ะ”

หลังจากย้ายเข้ามาในบ้านหลังนี้ เวลาปู่เห็นผมที่ไรก็จะเดาะปากด้วยความกัลลัคลุ่มพลางมองมาเหมือนผมเป็นคนที่น่าสงสารที่สุดในโลก ผมเคยเข้าไปหาและถามเขาตอนคนอื่น ๆ ไม่อยู่

“ปู่ครับ ทำไมเวลาปู่เห็นผมถึงดูว่าวุ่นใจจังล่ะครับ”

พอได้ยินดังนั้น ปู่ก็หยิบไม้เท้าขึ้นมาถือไว้ในมือสองข้าง ทั้งที่ยังนั่งอยู่ แล้วส่งสายตาวะหนามาให้ก่อนจะพูดว่า

“ก็เจ้าหนจู้ เด็กเจ้าปัญญาหนั้นเอาแต่ก่อเรื่อง ส่วนเธอดันเป็นคนรับเคราะห์แทนนะสิ”

ปู่ไม่ได้พูดเช่นนั้นออกมาตอนความจำเสื่อม ตอนนั้นเขามีสติครบถ้วน แต่เมื่อพูดจบแล้วเห็นเงามืดของคุณนายนัมกุงแม่บุญธรรมปรากฏขึ้นเบื้องหลังผม เขาก็รีบแก้มึงทำเป็นสติเลอะเลือนทันที

“อ้าว ถึงเวลาที่เมียฉันจะมาแล้วนี่”

ย่าผู้เป็นภรรยาของปู่ได้กลายเป็นคนอีกภพหนึ่งตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อนแล้ว

ปู่เดินโซเซออกไป เมื่อผมหันกลับไปด้านหลังแล้วแหงนหน้าขึ้นมองเงาตำท่าเหมินนั้น ก็พบว่าคุณนายนัมกุงผู้มีน้ำหนักเกินแปดสิบกิโลกรัมและมีภาวะอ้วนอย่างรุนแรงกำลังจ้องมองลงมา

“ในเมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้ ฉันคงต้องเล่าให้เธอฟังแล้วละ”

คุณนายนัมกุงไม่มีท่าทีที่ทุกซักร้อนเหมือนว่ากำลังเล่าเรื่องที่ตั้งใจจะพูดอยู่แล้ว ในขณะที่คุณยุนจังกัล พ่อบุญธรรมนั่งอยู่ข้างๆ และแอบลอบมองเล็กน้อย จากนั้นคุณนายนัมกุงก็พูดต่อ

“พี่สาวเธอป่วย”

พวกเขาเล่าว่าพี่ทงจูเจ็บป่วยที่ไหหนักแห่ง ไม่ใช่ปัญหาเรื่องจิตใจ แต่เป็นปัญหาที่สมอง สมองของเธอผิดปกติตรงจุดไหหนักจุดจึงทำให้ลงมือทำพฤติกรรมที่ไม่ดีและจำเป็นต้องมีคนคอยดูแลอยู่ข้างๆ ซึ่งผมได้รับเลือกให้เป็นคนคนนั้น

ผมเริ่มเข้าใจสภาวะจริงที่ตนกำลังประสบ ที่ผมถูกรับมาเลี้ยงแม้จะเป็นเด็กโตแล้ว ไม่ใช่เพราะคุณสมบัติสวยหรืออย่างความเป็นเลิศทางด้านวิชาการต่างๆ และร่างกายที่แข็งแรง แต่เป็นเพราะผมดูเป็นคนจิตอ่อนและอายุใกล้เคียงกับพี่ทงจู ไชโคพารอายุสิบเจ็ดปีต่างหาก

ดวงลุ่มของผมที่เคยดลบันดาลให้พบเจอแต่เรื่องดี ๆ มาตลอด กลับมาพังพินาศเอาตอนมีเรื่องสำคัญอย่างการเลือกครอบครัวใหม่เสียอย่างนั้น และด้วยเหตุนี้ ผมจึงกลายเป็นเด็กที่ถูกรับมาเลี้ยงในครอบครัวอันโหดร้าย อีกทั้งยังมีปัญหาหนักที่สุด ในประวัติศาสตร์

“ช่วยปกป้องพี่สาวเธอหน่อยนะ ถือว่าฉันขอร้อง”

ปกป้องเงินหรือ...โลกนี้ไม่มีอะไรให้ปกป้องแล้วหรือไง เราถึงต้องปกป้องไชโคพาร ไชโคพารไม่ใช่ทั้งมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหรืออนุสรณ์สถานทางธรรมชาติเสียหน่อย ทำไมต้องปกป้องด้วยล่ะ

พอผมเริ่มคิดจะต่อต้าน คุณนายนัมกุงก็ยกแขนเสื้อขึ้นซับน้ำตาที่ไม่ได้หลั่งออกมาจริง พนางบอกว่าพี่ทงจูเป็นลูกคนเดียวของพวกเขา เธอไม่อาจเสียลูกคนนี้ไปได้จึงต้องหาทางปกปิดความจริง เพื่อไม่ให้คนในหมู่บ้านรู้ตัวตนแท้จริงของลูกสาว แล้วขับไล่ครอบครัวเธอออกไปจากที่นี่

เธอบอกว่าพวกเขาจะลงหลักปักฐานและสร้างบ้านแนว ตะวันตกอยู่ในหมู่บ้านชนบทแห่งนี้ได้ช่างยากเย็น ต่อให้ขายบ้าน หลังนี้ก็คงได้เงินไม่มากนัก แถมในบ้านยังมีผู้ป่วยเป็นโรคความจำ เลือ่มือก การย้ายครอบครัวอันเร็นแค้นไปอยู่ในที่ที่ไม่คุ้นเคย จึงเป็นเรื่องลำบาก นอกจากนี้คนในหมู่บ้านก็มองว่าครอบครัวนี้เป็นมิตร พวกเขาจึงได้รับความเมตตาและความช่วยเหลือจาก เพื่อนบ้านมากมาย หากปกปิดตัวตนของพี่ทงจู่ต่อไปได้ก็ยกากอยู่ที่นั่นไปเรื่อย ๆ หรือหากให้สรุปคำพูดของคุณนายนัมกุงออกมาเป็น ประโยคเดียว ก็จะได้ความว่า 'I have no money' นั่นเอง

“ทำไมต้องเป็นผมล่ะครับ”

ผมถามด้วยสีหน้าเหมือนตัวเองเป็นพระเอกในละครโศก แล้วพวกเขาก็ตอบแทบจะเป็นเสียงเดียวกัน

“เธอดูว่าง่ายที่สุด แล้วยังดูเป็นเด็กดีด้วย”

สิ่งหนึ่งที่ผมเรียนรู้จากเวลาสิบห้าปีในชีวิตรวมกับสิบเดือน ในห้องแม่ คือคำว่า 'เป็นเด็กดี' หรือ 'ว่าง่าย' นั้นไม่ใช่คำชม แต่ เป็นคำดูหมิ่น คำว่า 'เป็นเด็กดี' หรือ 'ว่าง่าย' เป็นความรู้สึกของ บุคคลซึ่งคาดหวังว่าผมน่าจะทำหรือทำสิ่งที่พวกเขาต้องการได้ พวกเขาเฝ้ามองว่าผมจะยอมทำตามคำขอที่แปลกพิลึก รวมถึงแสดง ความรับผิดชอบและทำภารกิจนั้นจนสำเร็จ

“ถ้าผมไม่ทำล่ะ พวกคุณจะทำยังไง”

“ก็ปล่อยนายไปไม่ได้ เพราะนายล่วงรู้ความลับของพวกเรา เข้าแล้ว”

เสียงพูดนั้นแว่วมาจากโถงบ้าน พอหันหลังไปผมก็เห็น พี่ทงจู่ยืนอยู่บริเวณโถงไม้ พอพูดจบเธอก็ก้าวสบบบเข้ามามีใกล้ ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งภายในห้องนอนเจ้าของบ้านที่เรานั่งกันอยู่

ดูอารมณ์ไม่ตัวอย่างไรชอบกล

“หนูบอกแล้วไงว่าไม่ให้เอาของแบบนี้เข้ามาในบ้าน”

ของแบบนี้หรือ... เธอเรียกกันว่าของแบบนี้ได้อย่างไร
ผมนึกโมโห แต่ก็อดทนเพราะอีกฝ่ายเป็นไซโคพาธ

“ลูกต้องมีคนคอยเป็นตัวอย่างอยู่ข้างๆ จะได้ทำตามได้
ไม่ใช่หรือไง”

คุณนายนัมกุงปลอบใจพี่ ในบ้านนั้นนอกจากพี่สาวไซโคพาธ
แล้วก็มีปู่ผู้ป่วยเป็นโรคความจำเสื่อม และพ่อแม่ที่ไม่มีเวลาเพราะ
มัวแต่ออกไปทำนา ไม่มีคนปกติคอยอยู่ข้างๆ และเป็นตัวอย่าง
ให้พี่สาวไซโคพาธได้เลียนแบบเลย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงต้องการ
ผม ผมต้องสอนเรื่องอารมณ์ความรู้สึกและพฤติกรรมให้เธอเพื่อ
ปกปิดตัวตนที่แท้จริง

“เธอช่วยดูแลอยู่ข้างๆ หงจูทีนะ”

คุณนายนัมกุงพูด มือสองข้างของเธอกุมมือผมไว้แน่น
ความคิดที่ผุดขึ้นมาในหัวผมตอนนั้นคือชะตาชีวิตของตัวเองช่าง
อาภัพเสียเหลือเกิน

“มีห้องว่างเหลือแค่ห้องเดียว เอายังไงดีล่ะ”

บ้านแนวตะวันตกหลังนี้มีห้องอยู่เพียงสามห้องเท่านั้น คือ
ห้องเล็กของปู่ ห้องนอนเจ้าของบ้านของคุณยุนจ็องพัลและคุณนาย
นัมกุง แล้วก็ห้องใหญ่ของพี่หงจู

เชื่อว่าผมหรือพี่หงจูจะไม่ไว้วางยหรือกนะ แต่ปัญหาติดอยู่ที่
ที่บ้านหลังนี้มีห้องแค่สามห้องเท่านั้น

“ถึงยังไงหนูก็เป็นเด็กผู้หญิงนะ”

พี่หงจูพูด

‘ผมก็เป็นเด็กหนุ่มวัยรุ่นคนหนึ่งเหมือนกันแหละ’

ผมอยากจะตอกกลับบ้าง แต่ห้ามตัวเองเอาไว้

เพราะชื่อของผมคือคิมยงอินซึ่งหมายถึงผู้มีความมอดทนสูง
อ้อ แต่จากนี้ไปมันจะกลายเป็นยุนยงอินแล้ว อย่างไรก็ตาม
ในท้ายที่สุดเรื่องราวก็ลงเอยว่าพี่กับผมได้นอนห้องเดียวกัน

อาจเพราะมันเป็นห้องใหญ่ที่สุดในบ้าน แม้จะอยู่สองคน
ก็ยังมียางเปลือเพื่อ แต่ปัญหาคือความเป็นส่วนตัวของเรา
ทั้งคู่ สุดท้ายเราเลยตกลงกันว่าจะติดม่านขนาดใหญ่กลางห้อง
พออนุญาตรื้อเตียงเครื่องมือง่ายๆมาแล้วลงมือติดผ้ามาขึ้นให้ เมื่อ
เสร็จเรียบร้อยพี่ทงจุกก็รูดม่านปิดทับทันทีก่อนจะพูดกับผมว่า

“ถ้าข้ามมาฝั่งนี้ เตรียมตัวตายได้เลย”

หากคนพูดคือคนอื่น ผมคงคิดว่าอีกฝ่ายแค่ขู่มั่วๆ
แต่พอพี่สาวไซโคพารพูดแบบนี้ มันกลับกลายเป็นคำข่มขู่ที่
ฟังดูเหมือนเอาจริง แต่ผมไม่มีแรงจะสู้ ร่างกายของผมสูงแค
หนึ่งร้อยหกสิบสี่เซนติเมตร หน้าแค่ห้าสิบแปดกิโลกรัม ส่วน
พี่สาวแค่เพียงกะด้วยสายตาก็ดูเหมือนสูงร้อยเจ็ดสิบแล้ว

บ้านหลังนี้มีแต่ผู้หญิงร่างสูงใหญ่ ไม่ว่าจะด้านร่างกายหรือ
จิตใจก็เป็นสมาชิกผู้หญิงที่แข็งแกร่งกว่า ในขณะที่สมาชิกผู้ชาย
เป็นฝ่ายคอยเกรงใจ พอผมเข้ามาเป็นสมาชิกของบ้านนี้แล้วก็รู้สึก
เกรงใจพวกผู้หญิงเหมือนปูและคุณยุนจิ้งพัลเช่นกัน

ท่ามกลางคำคืนอันมืดมิดภายในห้องซึ่งมีผ้ามาขึ้นคั่นกลาง
อยู่ พี่ทงจุกกำลังนอนกรนเสียงดังสนั่นอยู่อีกฝั่งหลังม่าน ผมหยิบ
กระดาษรีไซเคิลที่ได้รับจากสถานสงเคราะห์ออกมา แล้วเริ่มลงมือ
เขียนจดหมายถึงแม่ที่ ‘ฝาก’ ผมไว้ ณ สถานสงเคราะห์แห่งนั้น

วันที่แม่ทิ้งผมไว้ตรงประตูทางเข้าสถานสงเคราะห์ เด็ก

คนอื่น ๆ เข้ามามุงถามโน่นถามนี่กับผม แต่ผมไม่ตอบอะไรพวกเขาเลย นอกจากบอกว่าตัวเองชื่อคิมยงอิน

“พ่อแม่ยายอยู่ที่ไหน”

“บ้านอยู่ที่ไหน”

ผมแก้มิ่งทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้อะไร แต่ความจริงผมรู้ที่อยู่บ้านตัวเอง เพราะเป็นเด็กฉลาดหลักแหลม แต่ที่ไม่พูดออกไปเพราะเห็นแก่แม่ ผมไม่อยากให้แม่ตกที่นั่งลำบากยิ่งกว่าเดิม

สาเหตุที่ผมรู้สึกเห็นอกเห็นใจแม่ได้ถึงขนาดนั้น ก็เพราะเชื่อว่าวันหนึ่งแม่จะมารับ วันหนึ่งแม่จะมาจูงมือพาผมกลับบ้านหลังเดิมของเรา ผมจึงไม่ควรก่อบัญญาให้แม่โดยใช้เหตุ ทว่าเมื่อเรื่องดำเนินมาถึงจุดนี้ ก็นิ่งเฉยต่อไปอีกไม่ไหว

คืนนั้นผมบรรจงเขียนจดหมายถึงแม่ คนที่จะช่วยได้ตอนนี้มีแค่แม่เท่านั้น เหตุที่แม่ยังไม่มารับผมจนถึงบ้านนี้คงเพราะมีเหตุผลจำเป็น แม่ยังรักผมอยู่ ผมเชื่อโดยไม่คลางแคลงใจเลยว่า หากเขียนจดหมายไปบอกว่ามีเรื่องด่วน แม่จะต้องมารับกลับไปแน่นอน หากแม่รู้ว่าลูกชายและเลือดเนื้อเชื้อไขเพียงคนเดียวของตนนอนร่วมกับไซโคพาร์คซึ่งไม่ต่างอะไรกับอาวุธสังหารที่มีชีวิต แม่คงจะวิ่งพรวดเดียวมาช่วย คิดแล้วผมก็เขียนลงไป ในจดหมายแบบนี้

แม่ ขอร้องละครับ มาช่วยผมที ผมถูกขังอยู่ในบ้านของไซโคพาร์คครับ

ตอนเขียนจดหมายฉบับนี้ ผมไม่ได้นึกถึงผลกระทบเลย ด้วยซ้ำว่าช่วงเวลาแห่งความพินาศกำลังจะมาถึงแล้ว

2

ประวัติอันสวดยหรู ของพี่สาวไซโคพาธ

เช้าวันต่อมา ผมอาศัยจังหวะช่วงที่คนอื่น ๆ ยังไม่ตื่นยอมออกไปข้างนอก จากนั้นก็หย่อนจดหมายที่เขียนถึงแมลงในตัวไปรษณีย์สีแดงตรงปากทางเข้าหมู่บ้าน

ผมเขียนที่อยู่บ้านหลังนี้ลงไปบนจดหมายด้วย จึงเชื่อว่าแม่ต้องมาช่วยอย่างแน่นอน ผมตั้งใจว่าจะเขียนจดหมายทุกคืนแล้วแอบเอามันไปส่งทุกเช้าจนกว่าแม่มาหา

หลังส่งจดหมายเสร็จ ผมกลับเข้าไปในบ้านและเห็นปู่หนึ่งอยู่บนเก้าอี้ด้านหน้าโถงไม้ ปู่มองผมแล้วถามว่า ‘ทงจุนเหรอ’ พอได้ยินคำถาม คุณนายนมกุงที่ซักผ้าอยู่ข้าง ๆ ก็ชะงักไปทันที

ตอนนี้ปู่ไม่กลัวว่าคุณนายนมกุงจะคิดอย่างไร แสดงว่าเขากำลังอยู่ในภาวะความจำเสื่อม หากไม่นับช่วงเวลาที่สติกลับคืนมา บางครั้งบางครั้งว ปู่ก็มักจะพูดและกระทำสิ่งที่ทวนใจคุณนายนมกุงโดยไม่สนใจใยดีอีกฝ่ายอยู่เสมอ

และนี่ก็เป็นช่วงเวลาเช่นนั้น ผมแก้มั่งทำเป็นไม่ได้ยินแล้วเดินผ่านเขาเข้าไปในห้องใหญ่ ทงจุนที่ปู่พูดถึงคือน้องชายแท้ ๆ

ของพี่ทงจู เขาตายไปตั้งแต่ตอนเป็นทารกแบบเบา

“เธออาจสงสัยว่าฉันพูดเรื่องน่าขนลุกแบบนี้ออกมาได้
ยังไง...”

วันแรกที่ได้รับอุปการะ คุณนายนัมกุงเล่าให้ฟังว่าเหตุ
ฆาตกรรมครั้งแรกของพี่ทงจูคือการลงมือฆ่าทงจู น้องชายของ
ตัวเองตอนอายุแปดขวบ ผู้เป็นแม่บอกว่าพี่ทงจูมีพฤติกรรม
แปลกๆ มาก่อนหน้านั้นแล้ว เริ่มตั้งแต่ตอนห้าขวบ เธอจับแมลง
กลับมาบ้านทุกวัน แล้ววันต่อมาก็ฆ่ามันทิ้งจนไม่เหลือรอดสักตัว
ครั้งหนึ่งเธอเคยเฝ้าฆ่าแมลงลงในแอ่งน้ำที่มีฝูงลูกอ๊อดอยู่ ทำให้
มันตายยกฝูงด้วย

ตอนนั้นคุณยุนจิงพัล คุณนายนัมกุง และปู่ที่ยังไม่ได้เป็น
โรคความจำเสื่อมต่างพากันเชื่อว่าพี่ทงจูแค่เป็นคนที่ชอบสร้างปัญหา
เท่านั้น ไม่ลื พูดยี่ให้ถูกคือพวกเขาอยากเชื่อแบบนั้นต่างหาก

แต่แล้วก็เกิดเหตุสะพรึงขวัญขึ้นจนได้ นั่นเป็นเคราะห์ร้าย
หรือเป็นผลลัพธ์อันสมควรของบ้านที่มีลูกเป็นไซโคพาทกันนะ
ทงจูล้มตาดูโลกในปีที่พี่ทงจูอายุแปดขวบและจากโลกไปหลังจาก
นั้นไม่นาน จากคำบอกเล่าของคุณนายนัมกุง พี่ทงจูไม่ค่อยพอใจ
ที่มีน้องมาตั้งแต่ตอนท้องแม่เริ่มป่องแล้ว ใบหน้าของเธอยามลูบ
หน้าท้องยื่นโย้ของคุณนายนัมกุงนั้นดูไร้อารมณ์ไม่มีใครกิน

“ความรู้สึกของลูกคนโตตอนคลอดลูกคนที่สองก็เหมือน
ความรู้สึกของเมียหลวงตอนผัวพาเมียน้อยเข้าบ้านนั่นแหละ
ทั้งเหมือนโดนหักหลัง ทั้งอิจฉา เพราะอยู่ดี ๆ ก็มีคู่แข่งโผล่มา
จากไหนไม่รู้”

คุณนายนัมกุงได้ยินป้าแถวบ้านพูดอย่างนั้นตั้งแต่อ่อน
คลอดทงจู เธอไม่ได้เก็บมันมาใส่ใจ แต่นั่นแหละคือความ

ผิตพลาด

คุณนายนัมกุงอุ้มทงจุนที่เพิ่งลืมตาดูโลกกลับมาบ้านพร้อมคุณยุนจังพัล สายตาเธอแผ่รังสีเย็นชามากขณะมองปู่พ่อนุญชรรมของผม รวมถึงคุณนายนัมกุงอุ้มเด็กน้อยและคอยประคบประหงมเขาในห้องนอน

“ดูกระหายเลือดมากเลยละ สายตาดุดันอย่างกับแมวป่า”

แล้วหลังจากนั้นไม่กี่วันทงจุนก็ตาย คุณนายนัมกุงพล็อยกลับไปขณะกำลังซักไหมพรมเพื่อเตรียมรับมือกับฤดูหนาวที่ใกล้เข้ามา ส่วนในห้องนอนมีพี่ทงจួយแปดขวบและทารกทงจุนนอนหลับอยู่ด้วยกัน

“ตอนนั้นเจียมมาก ฉันเลยเดินไปดู แล้วก็พบว่าทงจุนตายไปแล้ว”

พี่ทงจูที่ควรจะนอนอยู่ข้างๆ หายตัวไป ส่วนทงจุนนอนคว่ำหน้า เขาตายเพราะขาดอากาศหายใจ

‘ใครเป็นคนพลิกตัวเด็กน้อยให้นอนคว่ำ’

คุณนายนัมกุงอุ้มร่างไร้วิญญาณของทงจุนขึ้นมากอดด้วยมือที่สั่นเทาแล้วร้องไห้โฮ พี่ทงจูปล้นปรากฏตัวขึ้นตรงโถงไม้สีหน้าของเธอเรียบเฉยผิตปกติ พอคุณนายนัมกุงเห็นหน้าลูกสาวก็คิดว่าสิ่งที่ตนสงสัยอาจเป็นเรื่องจริง ผู้เป็นแม่จึงปาดน้ำตาพลางถาม

“หนูเป็นคนทำเหรอ”

พี่ทงจูพยักหน้าตอบด้วยสีหน้าไม่สะทกสะท้าน

หลังจากจัดงานศพให้ทงจุนแล้ว คนในบ้านก็พากันไปโรงพยาบาลในกิ่งอำเภอกว๊าน โรงพยาบาลแห่งนั้นมีแผนกจิตเวชเด็กแต่อาจเพราะไม่ค่อยมีคนไข้แหวะเวียนมา จึงมีหมออยู่แค่คนเดียว

เท่านั้น

ดร.คิมเรียนจบปริญญาเอกสาขาจิตเวช เขาอายุหกสิบสองปี และกำลังจะเกษียณอายุในอีกไม่ช้า แต่แล้วก็มีปีศาจร้ายปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้าเขาเสียก่อน

“เราลองตรวจสอบสุขภาพจิตกันเถอะครับ”

หลังจาก ดร.คิมได้ยินเรื่องราวคร่าว ๆ จากคุณนายนัมกุง และคุณยุนจังกัล เขาก็พูดด้วยสีหน้าหวาดกลัวระคนตื่นเต็นในตอนนั้นยังเป็นการประเมิน PCL-R¹ ซึ่งไม่ค่อยมีคนใช้มากนัก ซึ่งเป็นการประเมินแบบแรกที่น่ามาใช้กับเด็กในเกาหลี เดิมทีในการตรวจสอบสุขภาพจิตจะต้องมีนักจิตวิทยาคลินิกอยู่ด้วย แต่ด้วยงบประมาณอันจำกัดของโรงพยาบาลในกิ่งอำเภอก็แค่จ่ายเงินเดือน ดร.คิมคนเดียวก็แทบไม่พอแล้ว เขาจึงอาสาเป็นผู้ตรวจเองโดยตรง

“การตรวจสอบสุขภาพจิตก็เหมือนการเอกซเรย์หัวใจอย่างหนึ่ง เพราะมันชี้ให้เราเห็นอย่างชัดเจนว่าอะไรคือปัญหา”

หลังจากตรวจสอบสุขภาพจิต ดร.คิมก็ต้องตกตะลึง เพราะเด็กหญิงที่นั่งอยู่ข้างหน้าได้รับคะแนนวินิจฉัยว่าเป็นไซโคพาทส์ลิบ คะแนนเต็ม เขาเบิกตาโพลงด้วยความตกใจแล้วพูดกับพี่ทงจู

“เล่าเรื่องของหนูให้ฟังหน่อยได้ไหม”

พี่ทงจูเล่าเรื่องของตัวเองอย่างสุขุมและใจเย็น คำสารภาพที่ออกมาจากปากของเด็กน้อยนั้นสมกับเป็นไซโคพาทส์ที่ได้คะแนนเต็ม

“กรณีของลูกสาวคุณเป็นกรณีพบได้ยากครับ ผมจะรักษา

---

¹ แบบทดสอบสุขภาพจิตเพื่อประเมินแนวโน้มการต่อต้านสังคม

เธอเอง”

เมื่อ ดร.คิมเสนอตัวว่าจะรักษาพี่ ครอบครัวยุของคุณ
ยุนจังกัลซึ่งเป็นครอบครัวชานาญากจนก็ได้แต่ขอบคุณข้อเสนอ
ที่จะช่วยทำการรักษาให้ฟรี

“แต่...ไซโคอะไรนั่น รักษาหายได้หรือคะ”

คุณนายนัมกุงเอ่ยถาม ความจริงก่อนจะมาโรงพยาบาล
คนในครอบครัวไม่นึกเลยว่าตนจะได้พูดคำว่าไซโคพาธโดย
หมายถึงลูกสาวตัวน้อย เพราะมันเป็นคำที่มักปรากฏในข่าวหรือ
ใช้เรียกนักโทษคดีอุกฉกรรจ์

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ
ด้านนี้ ผมจะรักษาลูกสาวคุณให้หายดีให้ได้”

พอได้ยินคำพูดของ ดร.คิม ทั้งครอบครัวก็ถอนใจออกมา
ด้วยความโล่งอก

คำพูดของ ดร.คิมทำให้คนในครอบครัวมอบไปเฝ้าพี่ให้แก่
ลูกสาวตัวน้อยต่อเรื่องที่เราได้กระทำลงไป

‘สมองของเด็กคนนี้มีปัญหา ไม่ใช่สมองไม่ดี แต่เธอแค่
ป่วย ไม่ใช่เพราะเหตุผลอื่นเลย แคร์ักษาที่สมองก็จะแก้ไขได้’

ดร.คิมบอกว่าจะรับหน้าที่รักษาเองทั้งหมด และแนะนำ
ว่าไม่ต้องส่งพี่ไปโรงเรียน เพราะเธออาจพลาดพลังก่อบุบิตเหตุ
แล้วทำให้ใครสักคนบาดเจ็บ จะว่าไปก็เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง
เพราะตั้งแต่นั้นมา พลังไซโคพาธของพี่สาวก็มีแต่จะแกร่งกล้า
ขึ้นเรื่อย ๆ

ตั้งแต่เริ่มเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล งานที่พี่ต้องทำเมื่ออยู่
บ้านคือดูแลเก้าอี้ หน้าที่ของพี่คือคอยดูแลเก้าอี้ในลำระหว่างที่

ไม่ได้ไปหาหมอ ปัญหาคือหลังจากที่ได้รับหน้าที่นี้ก็เริ่มมีไ้ตาย
ไปที่ละตัว โดยไม่ได้มีโรคหรืออาการแปลกๆเลย มันถูกบีบคอ
หรือไม่ก็ขาดใจจนตาย ระยะเวลาคือสองสัปดาห์ต่อหนึ่งตัว นั่น
เท่ากับว่ามีไ้ตายเดือนละสองตัว

คุณนายนมกุงเล่าเรื่องนี้ให้ ดร.คิมฟัง เขาบอกว่ากำลังจะ
รายงานไปทางสมาคมอยู่พอดี เพราะที่มินิสัยน์มเอียงไปในทาง
ไซโคพาธสูงผิดปกติ และเขายังถามว่า อีกไม่นานจะมีงานสัมมนา
วิชาการในไซโลให้นักวิชาการสาขาจิตเวชวิทยาจากทั่วโลกมารวมตัว
กัน เขาจะขอพาพี่สาวไปด้วยได้ไหม

“งานสัมมนาครั้งนี้มีดอกเตอร์ที่มุ่งมั่นทำเรื่องดี ๆ เหมือน
ผมมารวมตัวกันเยอะครับ ทุกคนล้วนแต่เก่งกว่าผมทั้งนั้น หัวข้อ
สัมมนาครั้งนี้มีชื่อว่า ‘For Ill Children’ ด้วย เป็นงานให้ทุกคน
ได้แลกเปลี่ยนวิธีของตัวเองในการช่วยเหลือเด็ก ๆ ที่มีปัญหา
ไม่เพียงประสงค์ทางสมองและมีอาการทางจิตครับ หงจูเป็นเด็กที่
ต่อต้านระเบียบสังคมอย่างมากจนไม่มีใครในโลกเหมือน แทนที่
จะให้อธิบายด้วยคำพูดของผม ถ้าพาเด็กคนนั้นไปให้เห็นตัวเป็น ๆ
เราต้องคิดค้นวิธีการรักษาที่ล้ำหน้าได้แน่นอน ผมมั่นใจเลย”

คุณนายนมกุงสองจิตสองใจเมื่อได้ยินข้อเสนอของ ดร.คิม

“แต่...ลูกฉันกลัวคนแปลกหน้ามาก”

ดร.คิมตอบด้วยใบหน้าเป็นรอยยิ้ม

“ไซโคพาธจะกลัวคนแปลกหน้าได้ยังไงล่ะครับ”

คุณนายนมกุงหาคำมาตอบไม่ได้ จึงได้แต่ยืนอึ้ง

ความจริงที่สาวกลัวคนแปลกหน้าจริง ๆ นั้นแหละ ไม่นับ
คนที่หน้าตาเหลวไหลอย่างผม พอเธอเห็นคนที่รู้สึกว่าจะเข้าหา
ยาก สีหน้าจะแข็งกระด้างขึ้นมาทันที หรือนั่นเป็นเพราะเธอกำลัง

ซึ่งใจว่าจะลงมือฆ่าคนที่ไม่ชอบดีหรือเปล่านะ

เมื่อรู้ว่าผู้ที่ได้ชื่อว่ามีการศึกษาทั้งหลายจะเข้ามาสำรวจร่างกายเพื่ออย่างละเอียดเหมือนผ่ากายวิภาค ความหวาดกลัวก็กระแทกภายในศีรษะของคุณนายนมกุงอย่างรุนแรง

“เฮ้อ...ฉันว่ายังไงก็ไม่ไหวค่ะ”

แต่ถึงอย่างนั้น ดร.คิมก็ยังไม่ยอมแพ้

“คุณไม่อยากให้ลูกสาวกลับมาใช้ชีวิตในสังคมเหมือนคนปกติได้เร็ว ๆ หรือครับ ตอนนี้ทงจูก็อายุสิบห้าเข้าไปแล้ว ถ้าเป็นเด็กทั่วไปคงจะอยู่มอสาม คุณคงไม่คิดจะขังเธอไว้ในบ้านตลอดไปใช่ไหม คุณไม่ได้ฝันอยากให้ทงจูเติบโตขึ้นอย่างสง่าผ่าเผย ไม่อยากส่งไปเรียนมหาวิทยาลัย ไม่อยากให้เธอมีงานทำหรือครับ”

เมื่อได้ยินดังนั้น คุณนายนมกุงก็เหมือนเพิ่งนึกอะไรออก
“ทงจูมีอาชีพในฝันค่ะ”

“มันคืออะไรครับ ผมอยากรู้จังว่าทงจูฝันอยากทำอะไร

คุณนายนมกุงตอบอย่างเหนียมอายราวกับกำลังพูดถึงอาชีพในฝันของตัวเอง

“กวีค่ะ”

ดร.คิมมีสีหน้ากระอักกระอ่วนใจก่อนจะตอบ

“...กวี...นั่นหรอครับ ไฮโคพาธที่เป็นกวี...อืม ก็ดีครับ ใคร ๆ ก็มีความฝันได้ แต่ถ้าเราอยากให้ความฝันของทงจูเป็นจริงก็ต้องรักษาอาการไฮโคพาธก่อน ไม่อย่างนั้นทงจูจะต้องใช้ชีวิตอย่างหลบๆ ซ่อนๆ หรือไม่ก็ก่ออาชญากรรมเข้าสักวัน คุณอยากให้มันเป็นแบบนี้หรอครับ”

“ไม่ค่ะ”

คุณนายนัมกุงส่ายหน้าอย่างรุนแรง สูดหายใจคนในครอบครัว
ก็ตกลงทำตามเจตนากรรมณ์ของ ดร.คิม และสำหรับพีทงจูแล้ว นั้น
เป็นการไปเที่ยวโซลครั้งแรกในชีวิต

“เดินทางดี ๆ นะลูก เชื่อฟังคุณหมอด้วย”

คุณนายนัมกุงพูดขึ้นขณะห่อปิ่นโตสามชั้นที่ตื่นมาเตรียม
ตั้งแต่เช้าตรู่

“แม่ห่อคิมบับให้ มีผลไม้อด้วย เวลาหิวก็หยิบออกมาแบ่ง
กันกินกับคุณหมอนะ”

“หนูไปโซลทั้งที ค่อยไปหาซื้อของอร่อยกินไม่ได้เหรอ”

พอได้ยินอย่างนั้น คุณยุนจ็องพัลก็เรียกพีทเข้าไปหาที่มุมหนึ่ง
จากนั้นหยิบธนบัตรยับยู่ยี่มูลค่าพันวอนขึ้นมายื่นให้สองใบและ
พูดว่า

“ถ้าไม่พอก็ขอคุณหมอ”

คุณยุนจ็องพัลทำเหมือน ดร.คิมที่รักษาพีให้ฟรีเป็นลือลือ
ของเขา

คนในครอบครัวพากันไปส่งพีถึงบ้าน ดร.คิมที่อยู่ใกล้กิ่งอำเภอ
หลังจาก ดร.คิมและพี่สาวก้าวขึ้นรถ เขาก็ยิ้มด้วยท่าทาง
พอกพอใจพลางกล่าวลา ณ ตอนนั้นเขาไม่รู้เลยว่าโคกนาฏกรรม
ได้เปิดฉากขึ้นแล้ว

งานสัมมนาของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับผู้มีความบกพร่อง
ทางบุคลิกภาพเชิงต่อต้านสังคมระดับแนวหน้าของโลกจัดขึ้นเวลา
บ่ายสามโมงของวันที่ 24 พฤษภาคม ปี 2018 แต่หากให้พูดแค่
บทสรุป ดร.คิมและพีทงจูไปไม่ถึงที่นั่น เพราะเกิดเหตุการณ์
พยายามฆ่าของพีขึ้นก่อน

ตอนที่รถของ ดร.คิมกำลังแล่นผ่านวงแหวนคววนวี อยู่ดี ๆ รถที่วิ่งมาด้วยความเร็วบนทางด่วนกลับสายจนควบคุมไม่ได้ จากนั้นก็ประสานงาเข้ากับรถบรรทุกที่วิ่งสวนมาจากอีกฝั่ง อุบัติเหตุนั้นทำให้รถพังยับเยิน แต่ที่น่าหวาดเสียวยิ่งกว่านั้นคือ หากหัวรถบิดไปอีกนิดก็จะร่วงตกลงไปด้านล่าง รถบรรทุกขนาดมที่มาชนเข้ากับฝั่งที่หนึ่งคนขับด้านซ้ายของรถ ดร.คิมเต็ม ๆ แต่โชคดีที่ด้านขวาที่ฝั่งอยู่ไม่เป็นอะไรเลย มีการชนฝั่งซ้ายเท่านั้น ตัวถังรถฝั่งคนขับจึงถูกบีบอัดจนแบน

พี่สาวซึ่งนั่งอยู่ข้างคนขับไม่บาดเจ็บอะไร แต่ ดร.คิมที่นั่งอยู่ฝั่งคนขับหลบไม่พ้น เขาบาดเจ็บสาหัสถึงขั้นที่กระดูกทุกส่วนในร่างกายหัก

เกิดเรื่องอะไรขึ้นถึงมีอุบัติเหตุ นั่นเป็นเรื่องลึกกลับที่สุดสำหรับคนในครอบครัว แม้จะโชคดีที่พี่ทงจูไม่เป็นอะไร พวกเขา ก็ยังติดใจที่ ดร.คิมบาดเจ็บสาหัส และถึงจะไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุ แต่ดูจากปฏิกิริยาของ ดร.คิมเมื่อฟื้นขึ้นหลังการผ่าตัด ก็พอจะเดาสาเหตุของเรื่องได้

การผ่าตัดของเขาดำเนินไปอย่างยาวนานถึงสิบชั่วโมง หลังจากได้รับแจ้งว่าผ่าตัดเสร็จแล้ว คนที่บ้าน ได้แก่ ปู่ที่ตอนนั้นเริ่มมีอาการความจำเสื่อม คุณยุนจังกัฟ คุณนายนัมกุง รวมไปถึงพี่ทงจูก็มุ่งหน้าไปโรงพยาบาลทันที พี่บอกว่ามีของที่อยู่ยอมอบให้ ดร.คิมเป็นพิเศษ จึงส่งพากระเป่าไปไปด้วย

ดร.คิมมีฐานะทางการเงินระดับที่ดีใช้ได้ จึงพักอยู่ในห้องพักเดี่ยว แต่น่าสงสัย เพราะคนที่เขาได้เห็นเมื่อลืมตาขึ้นมาคือครอบครัวของพี่

“ดอกเตอร์ เป็นยังไงบ้างคะ”

ดร.คิมเลิกเปลือกตาขึ้นมองเล็กน้อย ใบหน้าของคุณนาย นัมกุงลอยอยู่เหนือใบหน้าของเขา จากนั้นใบหน้าของคุณยุนจ้งพัล และปู้กีไหล่ตามมา แล้วคุณนายนัมกุงก็เอ่ยปากพูดประโยคที่ไม่มีใครถาม

“พวกเรามาแล้วค่ะ”

พอได้ยินเช่นนั้น ดร.คิมก็หันมามอง เขาเห็นพิงจูยืนอยู่ ด้านหลังสุด เธอพยายามจะเบียดปู้และพ้อขึ้นมาข้างหน้าบ้าง

ใบหน้าของ ดร.คิมตะลึงพริ้งเพริดทันทีเมื่อเห็นพิงจู อ้างอิงจากคำบอกเล่าของคุณนายนัมกุงเมื่อย้อนนึกถึงเหตุการณ์นั้น ใบหน้าของ ดร.คิมยามเห็นหน้าพิงจูช่างเหมือนใบหน้าของ บาทหลวงขณะเห็นเด็กหนุ่มที่ถูกวิญญาณร้ายเข้าสิงในเรื่อง *อาถรรพ์หมายเลข 6*² แม้ผมจะไม่เคยดูภาพยนตร์เรื่อง *อาถรรพ์หมายเลข 6* และไม่ได้เห็นสีหน้าของ ดร.คิมในตอนนั้น ก็พอจะเดาออก เขารู้สึกเหมือนตัวเองถูกข่มขู่เอาชีวิตนั่นเอง

เมื่อพิงจูเดินเข้าไปใกล้ ดร.คิมก็เริ่มตัวสั่นเทา คุณยุนจ้งพัลจึงดึงผ้าห่มขึ้นมาปิดให้ถึงคอ

“เขาหนาวหรือเปล่านะ”

ทว่า ดร.คิมกลับแผดเสียงออกมาเหมือนคนเป็นลมชัก

“อย่านะ! อย่าเข้ามา!”

พอพิงจูขยับเข้าไปใกล้โดยไม่รู้เรื่องราว ดร.คิมก็หยัดร่างกายที่ยังเจ็บปวดเพราะเพิ่งผ่าตัดเสร็จขึ้นแล้ววิ่งพรวดพราดออกไป มันคือปาฏิหาริย์อย่างแท้จริง

---

² *The Omen* ภาพยนตร์สยองขวัญเหนือธรรมชาติเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่ง ที่รับเด็กทารกชายมาเลี้ยงแทนลูกที่ตายไป โดยไม่รู้ว่าเป็นจริงแล้วเขาคือบุตรของ ซาตานกลับชาติมาเกิด

คุณนายนัมกุงเห็นเช่นนั้นจึงรู้สึกกลัวขึ้นมาจับใจว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกะทันหันครั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากลูกสาวของตนอีก เธอต้องการหาเหตุเหตุการณ์นี้ให้ได้ คนอื่น ๆ ในครอบครัวเห็นด้วยทั้งที่ไม่รู้ว่าคนที่ควรห้ามคือ ดร.คิมซึ่งลุกขึ้นกะโผลกกะเผลกไปได้ทันทีหลังจากผ่าตัดเสร็จ หรือพี่ทงจูที่ก้าวเข้าไปใกล้ ดร.คิมทีละก้าวกันแน่ แล้ววันนั้นพวกเขาได้เห็นเหตุการณ์ชนพองสยองเกล้า

แค่ ดร.คิมซึ่งอยู่ในสภาพบาดเจ็บทั้งตัวลุกขึ้นมาเดินก็นับว่าเป็นปาฏิหาริย์แล้ว แต่เขายังวิ่งกะเผลกอย่างสุดกำลัง หนีไปด้วยความกลัวจนชนหัวลูก ในระหว่างนั้นก็หันกลับมามองด้านหลังบ่อยๆ พอเห็นว่าพี่ทงจูเดินตามมา เขาก็มีสีหน้าหวาดผวา

ระหว่างเดินตาม ดร.คิมที่มีสภาพเช่นนั้นไป มือข้างหนึ่งของพี่ที่ล้วงเข้าไปในกระเป๋า เธอพยายามจะหยิบอะไรบางอย่างออกมา แล้วการวิ่งแข่งความเร็วสองร้อยเมตรต่อชั่วโมงก็เปิดฉากขึ้นในโถงทางเดินของห้องพักผู้ป่วย

สีหน้าของพี่ทงจูไม่ทุกซักร้อนอะไร แต่ใบหน้าของ ดร.คิมกลับบ่งบอกว่ากำลังเดือดเนื้อร้อนใจ คุณยุนจ้งพัลลั้งแล้วว่าเขาคงจะหยุดใครกันแน่ แล้วก็ตัดสินใจว่าจะห้ามปราม ดร.คิมผู้ที่กำลังฝันใช้ร่างกายผู้ป่วยของตัวเองเกินกำลัง ทว่านั่นกลับกระตุ้น ดร.คิมยิ่งกว่าเดิม พอเห็นคุณยุนจ้งพัลเดินเข้ามาใกล้ เขาก็ร้องคร่ำครวญ

“ฉันไม่อยากตาย”

เมื่อ ดร.คิมพูดคำนั้น พี่ทงจูก็วิ่งมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเขาพอดี ร่างกายของเขาเอนเอียงไปข้างหลังด้วยความหวาดกลัว จากนั้นก็ร่วงผลุบลงไปทางช่องหน้าต่างสุดทางเดินที่เปิดอ้าไว้

คุณนายนัมกุงเล่าว่าในตอนที่ยกออกไปนอกหน้าต่าง เขาคงไม่นึก ด้วยซ้ำว่าตัวเองจะตาย

“เดิมทีห้องพักของผู้ป่วยแผนกผ่าตัดอยู่ชั้นสอง แต่หลังจาก ดร.คิมลาออกจากโรงพยาบาลศูนย์รวม แล้วมาตั้งโรงพยาบาลของตัวเอง โรงพยาบาลศูนย์รวมในกิ่งอำเภอก็ต่อเติมเพิ่ม ห้องพักของคนไข้แผนกผ่าตัดเลยย้ายมาอยู่ชั้นลิบสอง สูงกว่าเดิมตั้งลิบชั้นเลขนะสิ”

ในเลี้ยววินาทีที่ร่างของเขาทะลุออกนอกหน้าต่าง ดร.คิม อาจจะมีสติบ้างก็เป็นได้ เขาอาจเชื่อว่าในที่สุดก็หลุดพ้นจากเด็กสาวปีศาจที่ตนรักษาและเป็นผู้ทำให้เขากลับจนพ้นกระหนาบกันดั่งก๊ก ๆ ลักที่ ทว่า ดร.คิมตกลงมาตาย ระหว่างเล่าเรื่องนี้ คุณนัมจ้งพัลบอกว่าเราไม่ควรเชื่อใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากเกินไป แม้แต่สะพานก็ต้องลองเคาะดูก่อนจะเดินข้ามเช่นกัน

ความตายของ ดร.คิมถูกสรุปสำนวนว่าเป็นอุบัติเหตุ เพราะนอกจากครอบครัวของพี่แล้วก็ไม่มีการคาดคิดว่าพี่จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับความตายของเขา

พี่ทงจุงเป็นคนไข้ลิบ ๆ ของ ดร.คิม ในตอนที่พี่เข้ารับรักษา ครอบครัวไม่ต้องใช้ประกันสุขภาพด้วยซ้ำ เดิม ดร.คิมเคยทำงานอยู่แผนกจิตเวชเด็กในกิ่งอำเภอซึ่งไม่ค่อยมีคนไข้อยู่แล้ว เมื่อได้พบกับคนไข้อายุน้อยที่สุดที่ทำคะแนนประเมินไซโคพาทได้เต็ม เขาก็ออกมาเปิดโรงพยาบาลของตัวเองแล้วทำการสังเกตุพี่สาวอย่างลับ ๆ ที่นั่น ด้วยเหตุนี้คนในครอบครัวจึงตกลงกันว่าจะปิดปากเงียบ เพราะขอแค่พวกตนไม่พุดอะไรก็จะเก็บเรื่องพี่เป็นความลับได้

แต่หลังจากการตายของ ดร.คิม สิ่งที่คุณนายนัมกุงนึก

สงสัยขึ้นมาคือ สรุปลแล้ว ดร.คิมเห็นอะไรในตัวพี่ทงจูถึงได้กลัวหัวหด ตอนนั้นมือข้างหนึ่งของพี่ล้วงเข้าไปในกระเป๋า

‘เธอคิดจะหยิบอะไรออกมากันแน่’

หลังจากนั้นไม่นานนัก ความสงสัยของเธอก็ได้รับการเฉลยวันหนึ่งหลังจากงานศพของ ดร.คิม ขณะคุณนายนมมุงเดินออกไปทิ้งขยะที่ปากทางเข้าหมู่บ้าน เธอเห็นว่าถุงขยะสีฟ้าขนาดใหญ่ขาดเป็นรูตรงกลางจึงคิดว่าแปลก พอเปิดดูออกดูก็พบว่าสิ่งที่กรีดให้ถุงขยะขาดคือมีดคัตเตอร์ แล้วมีดคัตเตอร์เล่มนั้นก็อยู่ในกระเป๋าที่พี่ทงจูเอามาทิ้ง ใบมีดแทงทะลุกันกระเป๋ามาออกมาแล้วแทงทะลุถุงขยะอีกทีหนึ่ง เมื่อเห็นเช่นนั้นคุณนายนมมุงจึงเรียบเรียงความคิดออกมา

‘อ้อ สิ่งที่อยู่ในกระเป๋าของทงจูตอนนั้นคือมีด สิ่งที่ทงจูจะชักออกมาและสิ่งที่ทำให้ ดร.คิมกลัวจนตัวสั่นก็คือมีดนี่เอง’

คุณนายนมมุงตัวสั่นระริกเมื่อคิดถึงเจตนาในการลงมือฆาตกรรมของลูกที่สะท้อนวบบ้างใบมีด เธอเชื่อแล้วว่าต่อไปนี้จะต้องช้อนลูกสาวจากโลกใบนี้อย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ เสียที

สาเหตุที่พวกเขาตัดสินใจรับเลี้ยงลูกบุญธรรมก็เพราะพี่ทงจูประกาศว่าอยากเข้าเรียนมหาวิทยาลัย หลังจากพี่เรียนจบชั้นประถมก็ไม่ได้ไปโรงเรียนอีก เพราะดร.คิมแนะนำเอาไว้ว่าไม่ให้เธอไปโรงเรียน

หลังจบชั้นประถม เธอจึงไม่ได้เรียนหนังสืออีกเลย แต่เธออยากเรียน อยากจะเข้ามหาวิทยาลัย และมีแฟนที่นั่นในอนาคต

‘พี่ พี่รักคนอื่นได้ด้วยเธอ พี่เป็นไซโคพาธนะ’

‘ฉันรู้ว่าความรักคืออะไร’

คำพูดนั้นทำให้ผมสะอึก จากนั้นจึงถามออกไป
“พี่จะไปรู้จักความรักได้ยังไง ในโลกทางอารมณ์ของพี่
ไม่ได้มีแต่...ความโกรธ ความตาย อะไรแบบนั้นหรือ”
พี่ตำหนิว่าผมไม่รู้อะไร แล้วพูดต่ออีกว่า
“ความรักก็คือการอยากมีสิ่งนั้น”
“การอยากมีสิ่งนั้นนั่นหรือ”
“ใช่ การอยากมี ความเกลียดคือไม่อยากมี แต่ความรัก
คืออยากมีสิ่งนั้น ฉันอยากมีแฟน ดังนั้นถ้าฉันคบกับแฟนก็จะ
รักแฟน เพราะเขาคือแฟนที่ฉันอยากมี”
“ฉันแสดงว่าพี่เกลียด ดร.คิม เลยอดอยากให้เขาหายตัวไป
หรือ”

พี่พิมพ์แต่ไม่ตอบ ผมจึงโยนคำถามสำคัญออกไป
“พี่ แล้วพี่อยากมีผมไหม”
“อืม”
“ฉันแสดงว่าพี่รักผมนะสิ”
พอคิดว่าพี่รักผม มุมหนึ่งในจิตใจก็รู้สึกปลดปล่อยขึ้นมา
ตราบไต่ที่พี่ยังรักผมอยู่ก็ไม่ต้องกลัวว่าจะถูกฆ่า แต่ก่อนที่ผม
จะได้ยกมุมปากขึ้นป็นรอยยิ้ม พี่ก็พูดสิ่งหนึ่งที่ทำให้ผิดหวัง
“แต่นั้นขึ้นอยู่กับว่านายทำตัวยังไง ความรู้สึกที่อยากมีหรือ
ไม่อยากมีมันเปลี่ยนไปได้ในช่วงพริบตา ถึงฉันจะคิดว่าเจ้าซุนดล
เป็นหมาจรจัดที่น่ารัก แต่พอมันเห่า ฉันก็อยากจะฆ่ามันให้ตาย
เหมือนกัน ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของนาย”

คำพูดของพี่บ่งบอกว่าสถานะของผมเทียบเท่าหมาจรจัด
ในหมู่บ้านของเรา ผมไม่ได้ไม่พอใจ...ไม่รู้สิกลอย่างนั้นเลยแม้แต่นิดเดียว

ผมพยายามพรวดูบอกกับตัวเองซ้ำ ๆ ราวกับว่านั่นเป็นคาถา
สะกดจิต

